

Sygn. akt II CNP 2/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 2 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 2 kwietnia 2014 r.

skargi B. P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w P.

z dnia 25 lutego 2013 r., sygn. akt X Ga [...]

wydanego w sprawie z powództwa B. P.

przeciwko P. T.

o zapłatę,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424<sup>9</sup> w zw. z art. 398<sup>9</sup> § 2 i art. 424<sup>12</sup> k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem – w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> k.p.c. w zw. z art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c. – to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „orzeczenie niezgodne z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości podkreśla się, że szczególne funkcje wypełniane w państwie przez sądy oraz zasada pewności prawa powodują, że państwo może ponieść odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym tylko wtedy, gdy sąd naruszył prawo w sposób oczywisty, w przypadku bowiem wykonywania władzy dyskrecyjnej niezbędny jest pewien margines błędu, którego popełnienie nie może rodzić odpowiedzialności odszkodowawczej państwa (orzeczenie z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01, Gerhard Kobler v. Austria).

Przyjąć zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

Wywód prawny przedstawiony w skardze B. P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 25 lutego 2013 r. (X Ga [...]) nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone

orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo że zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku obszernie wyjaśnił, z jakich przyczyn przyjął, że oświadczenie skarżącej o odstąpieniu od umowy sprzedaży było nieskuteczne oraz z jakich względów uznał, że w świetle art. 561 § 1 i 2 k.c. kupujący rzecz oznaczoną tylko co do gatunku nie może w ramach rękojmi domagać się usunięcia wady. Rozważania te nie wykraczają poza granice wyznaczane przez dopuszczalne reguły wykładni prawa. W tej sytuacji nie można uznać, że zaskarżony wyrok jest nieprawidłowy albo nietrafny w stopniu zupełnie oczywistym.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424<sup>9</sup> k.p.c.).

[aw]

es